

Η ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΗ ΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΤΕΥΧΘΕΙ

Πόσο λαχταρά ο Έλληνισμός της Αυστραλίας και πόσο επιθυμεί την ένωση των παροικιακών δυνάμεων κάτω από ένα συλλογικό φορέα, αντιλαμβάνεται λίγο πολύ ο καθένας μας.

Τα κέρδη από μια τέτοια ένωση θα είναι αναμφισβήτητα πολλά.

Ένωμένος ο Έλληνισμός στο παρελθόν μεγαλούργησε, διηρημένος έπαθε τόσα δεινά.

Θά ήταν αλήθεια ευχής έργο αν μακριά από προσωπικές φιλοδοξίες και ατομικές ανάγκες βρισκόταν «οι μπροστάρηδες» που θά οδηγούσαν την παροικία στην πολυπόθητη ένωση.

Έχουν γίνει προσπάθειες αρκετές και στο παρελθόν και πρόσφατα με σκοπό την ένωση των παροικιακών δυνάμεων χωρίς όμως μέχρι στιγμής καμιά να έχει καταφέρει να αγαλιάσει πλατεία την παροικία μας μέσω των σωματείων - αδελφοτήτων.

Γύρω στα 150 Έλληνικά σωματεία ζούν και δρουν στο Γεωγραφικό χώρο του Σύδνεϋ.

Από αυτά γύρω στα 20—22 έχουν προσχωρήσει στο Παροικιακό και γύρω στα 16 στην Ο.Φ.Σ.Ε.

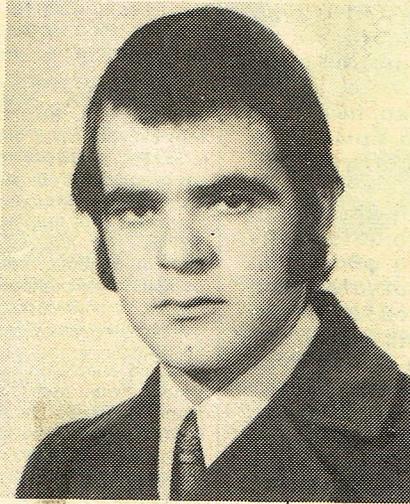
Κάθε μία από τις ανωτέρω κινήσεις ένωσης θεωρεί τον εαυτό της έκφραση της ολόκληρης αποκλείοντας συνάμα το δικαίωμα ύπαρξης της άλλης.

Όμως ένας ανεξάρτητος και αμερόληπτος παρατηρητής που έχει γνώση των καταστάσεων που επικρατούν στην παροικία θά διαπιστώσει τα καλά και τα άσχημα των φορέων της ένωσης της παροικίας.

Θά διαπιστώσει λόγου χάρι ότι το παροικιακό παρ' όλη την μονοκοιότητα του - εκφράζει τις απόψεις της κεντρικής κοινότητας - έχει πιά ξεκαθαρισμένες άρχες και στόχους απ' ότι η Ο.Φ.Σ.Ε.

Συγκεκριμένα στις διατάξεις και άρθρα του καταστατικού του υπάρχει προγραμματισμός για την παιδεία, την κουλτούρα μας, μέτρα για προστασία γυναίκας - μητέρας - παιδιού, προγραμματισμός επίσης για την υγεία και κοινωνική πρόνοια, δικαιώματα και αιτήματα εργατών, νεολαίας, οικονομικός προγραμματισμός κ.λ.π.

Όμως πάντα σύμφωνα με την γνώμη του ανεξάρτητου παρατηρητή ο λόγος που το παροικιακό δεν έχει πλαισιωθεί από αρκετό αριθμό Σωματείων - Αδελφοτήτων είναι η θέση του ως προς τις σχέσεις με την εκκλησία και την σύνθεση της Πολιτειακής Παροικιακής ηγεσίας.

Του ΟΔΥΣΣΕΑ ΠΛΑΤΥΡΡΑΧΟΥ

Ός προς τις σχέσεις του με την εκκλησία το παροικιακό συμβούλιο πιστεύει όπως αναφέρει στο καταστατικό του ότι μια αυτοκέφαλος Ελληνική Ορθόδοξος Εκκλησία είναι αναγκαία για την Έλληνική παροικία της Αυστραλίας.

Με την ύπαρξη αυτού του άρθρου στο καταστατικό του το παροικιακό θέτει στο περιώριο την ήδη υπάρχουσα θρησκευτική αρχή, την Αρχιεπισκοπή και θεσπίζει κάτι καινούργιο στα εκκλησιαστικά μας πράγματα που δεν θά παίρνει έντολές από τον φυσικό πνευματικό φορέα - το πατριαρχείο - αλλά από την Κεντρική Κοινότητα ή καλύτερα από την όμοσπονδία κοινοτήτων.

Πώς είναι δυνατόν η πλειοψηφία των Ελλήνων της παροικίας μας που δεν είναι φανατισμένη ώστε να ακολουθεί κατά γράμμα την γραμμή των κεντρικών κοινοτήτων, και έχει έντονα αναπτυγμένη την θρησκευτική συνείδηση να δεχτεί να συμμετάσχει σε ένα οργανισμό με σκοπό την ένωση με τέτοιους όρους;

Πώς μπορεί αυτή η πλειοψηφία να εμπιστευθεί τις εκάστοτε διοικήσεις της κοινότητας να χειρίζεται εν λευκώ όλα τα θέματα εκκλησιαστικά και πολιτικά, καθ' ην στιγμή πολλές φορές συμμετέχουν σ' αυτές τις διοικήσεις και

άτομα που ο χρόνος αποδεικνύει ακατάλληλα για τέτοια πόστα;

Ός προς την σύνθεση της πολιτειακής παροικιακής ηγεσίας εκείνο που έχει θεσπίσει το παροικιακό συμβούλιο και αποτελεί άρθρο του καταστατικού του είναι ότι:

Κάθε σύλλογος ή αδελφότητα με ένα προκαθορισμένο αριθμό τακτικών μελών που θά ποικίλει σε κάθε πολιτεία εκλέγει 2 αντιπροσώπους για το παροικιακό συμβούλιο. Αυτό το συμβούλιο μαζί με το Συμβούλιο της Κοινότητας θά αποτελεί την παροικιακή ηγεσία.

Μ' άλλα λόγια η κοινότητα λέει: Όλοι εσείς που αποτελείτε τις αδελφότητες θά αποτελέσετε ένα συμβούλιο αντιπροσωπευτικό που μαζί με μας τους 20 που αποτελούμε το συμβούλιο της κοινότητας θά αποτελούμε την παροικιακή ηγεσία.

Εγώ προσωπικά όσο εκπροσωπώ το σωματείο της ιδιαίτερης πατρίδας μου δεν θά δεκτώ ποτέ να συνυπογράψω να προσχωρήσει το σωματείο μου στο παροικιακό συμβούλιο έφ' όσον υπάρχουν τα παραπάνω άρθρα στο καταστατικό του.

Γιατί ναί μόν οι κεντρικές κοινότητες πρόσφεραν αρκετά στο παρελθόν για την πρόοδο και ανάπτυξη του Ελληνισμού σήμερα όμως βρίσκονται απομονωμένες από την υπόλοιπη παροικία με ενεργά μέλη περιωρισμένα στους αριθμούς 500—600.

Και δέν είναι καθόλου «δημοκρατικό» ή Κρητική Αδελφότητα με 850 ενεργά μέλη να αντιπροσωπεύεται στο παροικιακό με 2 αντιπροσώπους και η Κεντρική Κοινότητα με 500-600 μέλη να έχει 20 αντιπροσώπους.

Πιστεύω δέ ότι αν τροποποιηθούν τα δύο αυτά άρθρα που αναφέρονται στις σχέσεις της εκκλησίας και στην αντιπροσωπεία του παροικιακού, αν η κεντρική κοινότητα παρ' όλες τις περγαμνές του παρελθόντος κατέβει ιπποτικά από το θρόνο του έξουσιαστή και καθίσει σε τράπεζα διαπραγματεύσεων σάν ίσας προς όλους, ελπίζω το παροικιακό να πλαισιωθεί απ' όλα τα σωματεία και η πολυπόθητη ένωση να επιτευχθεί.

Στο επόμενο φίλο του «Ταχυδρόμου» θά ασχοληθούμε διεξοδικά με τον άλλο φορέα ένωσης της παροικίας την ΟΦΣΕ.